

Haar interview met Warden Lawes, de sympathieke directeur van de groote gevangenis de Sing Sing, die zulke schitterende idealen heeft en als een vader is voor zijn bevolking van veroordeelden, is zeer interessant. Zeven achtsten van die hier komen, zegt hij — en ze hebben allen ernstige misdaden op hun geweten — zijn voor verbetering vatbaar, het achtste deel is zoo verhard in het kwade, dat het niet anders meer schijnt te kennen en te willen, maar uit de overweldigende meerderheid kunnen weer menschen groeien, nuttige leden der maatschappij, die misschien zelfs tot haar beste leden kunnen gaan behooren, door de bittere ervaringen in deze periode van hun leven opgedaan. Straf moet er zijn, maar straf alleen, kan nooit het algemeen welzijn ten goede komen." Warden Lawes is een fel tegenstander van de doodstraf, ofschoon hij volgens de wet verplicht is de voltrekking ervan bij te wonen en ruim honderd en zeventig mannen en verscheidene vrouwen heeft zien terechtstellen. „Ik ben er tegen" — zegt hij „omdat de doodstraf volkomen nutteloos is ter bestrijding van de misdadigheid, wat ook de historie zal kunnen bevestigen. Bovendien blijft er altijd een mogelijkheid, dat pas later omstandigheden aan het licht komen, die een motief hebben kunnen zijn om een doodvonnis te veranderen in gevangenisstraf; zelfs de meest ervaren rechter kan zich vergissen."

Dat Mary Pos veel gezien heeft in haar leven, daar snijdt ze niet over op, soms komt het uit in een paar simpele zinnen, en het dwingt

eerbied af dat een jonge vrouw den durf heeft om zich zelf te zijn en aan haar innerlijken drang gehoor te geven, en te luisteren naar de lokkende roep, die binnen in haar hart huist en als men dan nog met het reizen anderen verheugt en verrijkt, dan wordt het egoïsme dat er aan mocht kleven, geheel verwijderd.

Ik eindig met die paar zinnen waardoor we even een kijk bekomen op haar reisprestaties. „Hoe heeft elk vliegveld toch zijn eigen karakter. Schiphol, omljnd door glinsterend water, en groene landen, Frankfort begrensd door bosschen. Zürich temidden van heuvelen, Rome overstraald door de Zuiderzon — Parijs onder de rook van een wereldstad, Stockholm uitgehakt in de rotsen, Crowdon zoo vaak in grijze mist, Moskou omringd door graafwerken, door gestraften ten uitvoer gebracht. Welikye-Luki wegzinkend in dieppaarsche heide, Kopenhagen omspoeld door de zee, Malmö een veld van cement — ze rijen zich aaneen Kaunas, Königsbergen, Berlijn en die vele anderen. Indië uitgekapt in de rimboe, Australië liggend in de oneindige ruige bush, Afrika en Voor-Azië vlekken in gloeiende woestijnen meer niet, soms — maar overal vliegvelden onder een wijden hemel, centra's in 's werelds snelvervoer, barmend van leven, de plaatsen waar werelddeelen elkaar vinden...."

In de volgende aflevering hoop ik iets te vertellen van Mary Pos zelf, hoe ik haar voor het eerst zag — wat voor indruk ze op mij maakte, en wat ze mij allemaal vertelde en wat ik voor haar hoop voor de toekomst....

## *Gedachten over het bidden*

Wanneer wij gebeden hebben is onze smart niet weggenomen, maar ze is door God's zeef gegaan, waarin onwil en bitterheid achterblijven.

Het morgengebed behoedt ons voor roekeloosheid, het avondgebed voor de weemoed.

De wil om de knieën te buigen is ons werk. Het verlangen in ons om te kunnen bidden, dat daaraan voorafging, is God's werk.

Gedachtenlooze gebeden barricadeeren den weg naar den hemel.

Bidden is het venster van onze ziel wagewijd openzetten, zoodat de zonneschijn van God's genade tot in de kleinste hoeken kan doordringen.

Jo Kalmijn-Spierenburg.